

**R.P. Ioannis De Lvgo Hispalensis, É Societate Iesv, Jn
Collegio Romano Eivsdem Societatis Olim Theologiae
Professoris, nunc S. R. E. Cardinalis, Dispvtationes
Scholasticae, & Morales, De virtute, & ...**

Lugo, Juan de

Lvgdvni, 1666

§. An præsente proprio possit simplex Sacerdos absoluere in mortis articulo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82358](#)

penitentibus illa vniuersalitas nullam patiatur exceptionem, non est cur in Confessio apponenda sit.

Nec obstat Hermenigildum filium Regis Hispanie à S. Gregorio laudari, quod maluerit mori, quām Eucharistiam accipere de manu Episcopi Ariani; nam illud Sacramentum non erat ita necessarium, sicut penitentia: & illa Eucharistie suscep-^{19.}
tio tunc fuisse quædam Arianismi professio. Quod si in penitentia eveniret, conandum etiam esset positiu*s* iustificati per contritionem, quām hæresim approbare. Ceterū non videtur posse mortaliter contingere, quod penitens non possit illud periculum scandalū tollere, si aperte protestaret se hæresi illius Sacerdotis non consentire, sed petere in ea necessitate absolutionem in remedium animæ sua: qua protestatione facta, rarissimè obligaretur penitens propter scandalum aliquorum, quod iam non videtur esse passuum, exponere se periculo damnationis eterna, si forte vera contritione careret, cùm posset cum attritione per Sacramentum iustificati.

^{20.} Tertiū dubitari solet, quid in iis verbis intelligi debeat per mortis articulom. An scilicet sit idem, quod periculum mortis, & quid illud sit. Aliqui distinguunt mortis articulom, & periculum in casu nostro. Sotus, Canus, Courauias, quos refert Valsquez *vbi suprā, dub. 5.* Graffius, Ledesma, Ioannines de la Cruz, quos refert Diana 2. tom. tract. 4. de Sacramentis, resolutione 7. ita ut articulus sit, quando iam more proximè instat, & est mortaliter certa, & ferè inevitabilis: periculum autem, quando est probabile dubium, eo quod frequenter soleat in tali casu mors accidere, vt est actuale bellum, longa navigatio, &c. Aliqui ex his Autoribus concedunt posse intelligi Tridentini verba ex periculo non remoto, sed iam proximo, v. g. non in principio navigationis, sed quando iam tempestas excitata est; quando iam item partus difficultas sentitur.

Verior, & communior iasp sententia dicit, utrumque pro eodem accipi in præsenti materia. Sylvester, Nauarrus, Ioann. Medina, Palud, Adrianus, quos affert, & sequitur Suarez in præsenti disp. 26. scđ. 4. num. 43. Valsquez illo dub. 5. Coninch. in præsenti, disp. 8. dub. 2. n. 16. & alij plures, quos refert, & sequitur Diana loco citato: & latè, ac optimè Thomas Sanchez lib. 2. in Decalog. c. 13. n. 1.

Probatur primò, quia licet illæ voces in rigore significacionis diversæ sint: ex vñ tamen Ecclesiastico in præsenti materia pro eodem usurpantur, vt constat ex c. eos qui, de sententia excommunicationis lib. 6. vbi in eodem contextu ille, qui vocatus fuerat, articulus mortis, statim vocatur periculum. Idemque constat ex cap. si quis suadente 17. g. 4. vbi posita reservatione, excipitur periculum mortis: cuius exceptionis fit mentio in c. non dubium, de sententia excommunicationis, & ibi appellatur articulus mortis.

Probatur secundò, quia motiu*m* Ecclesiæ ad dandam illam facultatem fuit, ne occasione reservationis, seu ex defectu iurisdictionis necessitate, aliquis pereat, vt dixit Tridentinum: hoc autem periculum non vitatur, si exceptandum esset ad strictum mortis articulum, quando iam vita desperata esset: frequenter enim, imò ferè semper eveniret, vt iam tune non esset opportunitas confessionis facienda. Ergo non debuit in illo puncto concedi iurisdictione. Confirmatur, & explicatur, quia idem motiu*m*, quod habet Ecclesiæ ad dandam illam facultatem, scilicet ne homin pereat defectu confessionis; idem, inquam, motiu*m* obligat ipsum hominem ad confitendum ante mortem; & quidem obligatio confitendi non est pro-

solo articulo mortis strictè sumpro, sed etiam pro periculo, quia illud motiu*m* ad vitio*m* obli-gat: ergo & facultas ab Ecclesia concessa intelligi-tur in vitro*m* casu, cùm habeat idem motiu*m*, quod est motiu*m* obligationis confitendi. Unde tenetur, tunc Ecclesiæ intelligitur concedere facul-tatem supradictam.

^{§. 2.} An præsente proprio posse simplex Sacerdos absoluere in mortis articulo?

^{21.} Hoc est in hoc puncto magis difficile, & con-
traversum, in quo sunt variae sententiae. Prima, affirmat, posse valida & licite. Fundamen-tum totum sumitur ex verbis Tridentini, quibus vniuersaliter dicitur, in illo articulo nullam esse re-seruationem, sed quemlibet penitentem posse per quilibet Sacerdotem absolui a quibuslibet pe-catis, & censuris: quæ verba cùm vniuersalia sint, & nullam conditionem, vel limitacionem apponant, non est cur à nobis limitentur, & refringantur. Hanc tenent Nauarrus, Sà, Petrus de Ledesma, Eman. Rodriguez, Vega, Henriquez, quos refert Thomas Sanchez *vbi suprā n. 6.* Item Barboza, Vil-lalobos, Coriolanus, Conradus Joannes Valerus, Angles, Zerola, Finelius, Paulus Comitolus, Philibertus Marchinus, & alij, quos affert, & sequitur Diana tom. 1. tract. de absolutione ab hæresi, resolutione 5. & 3. tom. tract. 4. Atscellian. ref. 161. Aliqui tamen dicunt, Sacerdotem simplicem validè quidem, sed non licite absoluere in prædicto casu. Vide constat, excellissime in censura huic opinionis Luisum Turrian in select. & disp. cœn. 2. censur. Theo-log. dub. 77. dicendo, hanc opinionem esse improba-bilem & damnatam à Gregorio XIII. Certe sententia, quam tot, & tam graves Doctores tenent, negari non potest, quin probabilis sit, praeterea cum fundetur in verbis Tridentini, quæ non facile ex-plicari possunt ab aduersariis.

Secunda tamē sententia committit & ve-
rior negat, possibili*t*, aut validè absoluere Sa-
cerdotem simplicem præfente primo. Hanc te-nent Rosella, Syoester, Armilla, Courarr. Simancas, Corduba, Graffius, Gratianus, Zambranus, Sotus, Hugolinus Bartholomeus à Ledesma, Vi-ualdus, Ruilius Benzonius, quos refert & sequitur Thomas Sanchez dicto cap. 13. num. 7. Suarez dicta disputat. 26. scđ. 4. num. 4. & tom. 5. de censur*s*, disp. 22. scđ. 1. numero 62. Valsquez in præsenti qu. 93. art. 1. dub. 4. numero 18. Aoz. tom. 1. lib. 8. cap. 19. quæstio 5. Valentia tom. 4. disp. 7. quæst. 10. punto 2. column. 6. Molina tom. 4. de infirmitate disp. 63. dicens, id ita declarasse Gregorium XIII. quæ forte fuit occasio, vt Turrianus diceret, primam sententiam esse damnatam. Sed ea declaratio in primis non constat authenticè: & illa non fuit condemnatio, sed declaratio, seu responsio Pontificis: eandem tenet Coninch. disp. 8. n. 16. Bonacina de censur*s* disp. 1. 9. 3. punto 3. n. 5. & in præsenti disp. 5. 9. 7. punto 1. n. 10. Petrus Ochagania de Sacram. tract. 2. de con-fessione q. 35. n. 4. & alij recentiores communiter.

Fundamentum præcipuum desumitur ab ali-
quibus ex fine huius concessionis, qui fuit subi-
nire necessitat^{24.} fidelium: quando ergo nulla est
necessitas, eo quod adhuc Confessarius proprius,
non vult Ecclesia dare facultatem alii. Hæc ta-
men ratio meo iudicio, non sufficeret ad separan-
dam vniuersalitatem verborum, & concessionis
absolutæ quam prima sententia affert pro se. Nam
potuit necessitas fidelium mouere ad conceden-
dam facultatem cum tota illa ampliudine ne scilicet,

cer, si alio modo concederetur, aliquis sine confessione moreretur, dum fortasse expectat Parochum, quem accessuit, vel licentiam Praelati: id est ut omnem periculum vitaretur, potuisset illa concessio generalis fieri.

26. Præcipuum ergo, & solidum fundamentum huius sententia definiunt debet ex eisdem verbis Tridentini, quibus dicitur, id ita semper custodium fuisse in Ecclesia, quod in illo articulo nulla esset reseratio, sed quilibet posset absoluere; ex quibus constat, Patres Concilij noluisse in hoc puncto ius nostrum concedere, sed solum commendare, & approbare perpetuam Ecclesiæ consuetudinem. Porro in Ecclesia non fuisse consuetudinem illam semper, ut præsente Praelato, Sacerdos inferior posset absoluere morientem à reseratis, multis argumentis probari potest: Et primò afferri solent aliqui Conciliorum loca, que referuntur à Gratiano 25. q. 6. nempe ex Concilio Carthag. relato in c. Aurelius, & ex Carthag. III relato in cap. ultimo, & ex Euaristo Papa relato in c. Presbyteri, quibus dicitur, Presbyteros non debete reconciliare infirmos periclitantes, nisi consulto Episcopo, si Episcopus absens non sit.

27. Hæc tamen loca videntur nimium probare: quia ipsi Auctores nostre sententiae concedunt, posse inferiores Sacerdotes absoluere infirmum periclitantem à casibus Episcopo reseruatis, nec obligari Confessarium ad petendam illam facultatem ab Episcopo, licet possit, nec etiam infirmum ad petendam eam per literas, aut nuntium. Ita cum aliis, quos refer, docet Sanchez dicto cap. 13. num. 14. in illis autem Concilii decernit, ne Presbyter absolvat, nisi consulto prius Episcopo quando illum adire potest.

Aduerit existimo, posse ex illis decretis argumentum definiunt ad casum nostrum. Fato autem, in duabus prioribus sermonem esse de reconciliatione publici pœnitentis, & que publicè, atque, ut ita dicam, pro foro externo facienda esset. In quo casu voluerunt Patres, ne fieret à Presbytero sine consensu Episcopi, quando Episcopus consuli posset: quia cum iam agatur de actu publico, non oportebat, præsente Episcopo, Presbyterum sine causa libi hanc potestatem arrogare. Ex hoc autem ipso arguere possumus ad casum nostrum: quia non est dubium, quod etiam pro foro externo, & in ordine ad actus extermos, possit in illo necessitatibus articulo inferior Sacerdos absoluere notorium, & publicum excommunicatum, hereticum, denunciatum nominatum: & virtute illius absolutionis accipiet publicè reliqua Ecclesiæ Sacra menta, sepeletur in loco facto, & habebit publica Ecclesiæ suffragia. Et tamen quando Praelatus consuli potest, noluerunt Patres in illis Concilii, quod reconciliaretur pro foro saltem externo ab inferiori Sacerdote sine licentia Episcopi. Ergo falsum est, quod facultas Sacerdotibus data pro illo articulo, sit independentia à Praelatis, quando ipse præsentes sunt. Quare cum proportionate dicendum est: sicut facultas absoluendi in illo articulo pro foro externo intelligitur cum illa limitatione, quando Praelatus adit non potest, sic etiam facultatem absoluendi in illo articulo pro foro interno habere eamdem limitationem, quando scilicet, superior non adest: cum hoc tamen discrimine, quod facilius censemur adesse ad petendam facultatem pro foro externo, quam ad petendam pro foro interno, in quo non obligatur ægrotus ad petendum per Confessarium, vel alium nuntium, aut manifestandum se per literas, sicut tenetur in foro externo, cum iam supponatur notorium eius impedimentum, & delictum.

P. Iann. de Lugo de Pœnitentia,

Addit in illo cap. Presbyteri, sermonem esse de absolutione in foro interno. Verba enim Euaristi Papæ sunt hæc: Presbyteri de occulis peccati iusso ne Episcopi, pœnitentes reconcilient, & (sic supra premisima) infirmantes absolvant, & communicent. Vnde vides, ad absolutionem etiam pro foro interno, & de occulis non solitosire Sacerdotes inferiores sine facultate sibi ab Episcopo delegata.

Hoc ipsum etiam colligitur ex extrauganti, inter cunctas, §. incendiarios, de privilegiis & extrauganti. 1. §. decernimur, de sententia excommunicationis, que sunt inter communes, in quibus Benedictus X I. & Bonifacius V III. declarant pœnitentes in certis casibus in articulo mortis posse absoluiri, si non possint tunc ad Episcopum, vel Summum Pontificem pro absolutione recurrere: ergo si possunt, etiam tunc non possunt absoluiri à Sacerdoti inferiori.

Postremò hoc ipsum apertissime constat ex cap. eos qui, de sententia excommunicationis, lib. 6. vbi deciditur, eum, qui in mortis articulo ratione immimentis necessitatibus absoluiri à censura reseruata, cessante impedimento, debere se presentare superiori, cui reseruata erat. Vnde fit, quod si adsit superior ille, non possit inferior ab illa censura absoluere; nam pœnitens non potest absoluiri, nisi cum onere compendi quamprimum possit, sed potest tunc comparere, cum adsit superior; ergo debet coram ipso statim comparere: non ergo voluit Ecclesia dare facultatem inferiori absoluendi subditum, quando ipse poterat coram superiore comparere, neque hoc fui semper in Ecclesia visitatum: sed quod absoluueretur à quolibet Sacerdote in defectu superiori propter necessitatem.

Secundò colligitur hic vsus Ecclesiæ ex aliis Sacramentis, que certum est nunquam ministrari infirmis ab alieno Sacerdote, nisi in defectum proprij. Cum ergo Ecclesia voluerit etiam morientibus prouidere circa alia Sacra menta, & tamen non concesserit, ut præsente proprio, ministreretur ab alieno Sacerdote viaticum, & extrema Vnctio, si nrum est, ob illam curam, quam de infirmorum salute habuit, non perturbasse ordinem debitum, nec præiudicasse iurisdictionem legitimi Praelati, quando præsens est.

Denique circa ipsum Pœnitentia Sacramentum Ecclesiæ vsus est manifestus; nam si ut nullus infirmus accepit alia Sacra menta ab alieno Sacerdote nisi in defectum proprij; sic nemo audet in eo articulo alieno confiteri, nisi de licentia, vel in defectum proprij, & hunc usum ignorare non poterant Patres Concilij Tridentini: fatendum ergo est eos de hac sola Ecclesiæ consuetudine loquutos, quæ verè erat, & perpetuè fuerat, ut deficiente proprio, quilibet Sacerdos absoluere posset, non verò de consuetudine, quæ nonquam fuisse petendi absolutionem ab alieno, non deficiente proprio.

Aduerit tamen primò Sanchez n. 8. cum aliis, licet ad sit proprijs, si tamen nolit absoluere, post si proprijs in eo articulo inferiori absoluere, quia perinde est, lit. b. b. adesse, & nolle, ac non adesse, & in vitroque casu pro absente militat eadem necessitas.

Aduerit secundò contra Zambranum numero 14. non censeri esse copiam Confessarij si percisis, quando infirmus neque illum adire, nec accedere potest: nec teneri ad petendam facultatem per literas, vel nuntium, aut per confessarium; ita nec teneri accipere bollam cruciatæ, cuia virtute possit absoluiri; non enim tenetur quætere priuilegium, qui in ipso iure communis potest inuenire medium.

Aduerit tertio cum codem num. 9. Si casus reseruatus sit talis, à quo Episcopus iure ordinario

M m 3 possit

possit absoluere, quales sunt casus occulti, tunc non censeri decessit copiam superioris, quoniam poenitens non possit adire Summum Pontificem; si possit adire Episcopum, qui pro illo casu esset legitimus superior.

Quid si confitentia incepit ab eo?

Aduerteretur quod cum eodem *num. 15.* Si confitentia ceperit iam fieri cum inferiore, quia non erat copia legitimis, & postea adueniat legitimus, posse adhuc continuari confessionem cum primo; quia per inceptionem acquisivit iurisdictionem, quae cum res non sit integra, perfuerat, nisi casus referuatus haberet excommunicationem referuatam: ab hac enim deberet absoluere ille, qui supercunerat. Quia cum ille, qui absoluatur ab excommunicatione referuata in mortis articulo ab inferiori, absolvatur cum onere comparandi coram superiori quamprimum possit, & superior iam supponatur praesens, debet coram illo comparare: quod si ille nolit absoluere, posset inferior ab excommunicatione, & a peccatis absoluere, tanquam si superior non aduenisset. Denique si poenitens ob mendacium graue confessionem sacrilegam cum inferiore fecisset, adhuc post adventum legitimis Confessarij protest cum eodem inferiori confessionem illam, quam incepit, perficeret quia absolutio nulla fuit, atque ideo perinde se habet, ac si data non fusset, ut probat idem Sanchez *num. 16.*

Quid si adhuc potens ex privilegio?

Illi difficultas est; an quando adhuc Confessarius, qui ex privilegio potest absoluere, debeat in periculo mortis poenitens illi confiteri, an possit absoluiri a quolibet alio, eo quod non adhuc ordinatus. Aliqui enim dicunt, posse confiteri cuilibet exposito non habentis tale privaligium. Ita Suarez in presenti disp. 3. sect. 3. n. 5. & Henriquez lib. 5. de Poenitentia, cap. 10. num. 1. in commentario littera D.

Mihil magis placet contraria sententia, quam tenent Nauarrius, & Corduba, quos afferit & sequitur Sanchez ibi *num. 11.* cuius ratione omissa probo primò ab absurdō; quia si ille dicatur tunc non habere copiam Confessarij, & ideo posse cuiilibet confiteri, sequitur, quod etiam extra eiusmodi periculum, si solum adhuc Confessarius potens absoluere ex privilegio a mortalibus, poterit poenitens reputare se quasi non habentem copiam Confessarij, & communicare absque confessione cum sola contritione. Unde etiam habetur centum Confessarios religiosos, qui ex Pontificis privilegio possunt absoluere cum non sint Parochi; si tamen non adhuc Parochus, posset secularis in necessitate communicandi sumere Eucharistiam, absque via confessione, quod nemo concederet. Non ergo dicitur catere copia Confessarij, aut esse in necessitate, qui licet non habeat Ordinarium suum, habet tamen delegatum ab ipso Ordinario, quales sunt omnes, qui ex facultate, aut privilegio Pontificis possunt absoluere; immo ferè omnes Confessarij absoluunt ex iurisdictione delegata: nam regulares omnes non confitentur sui Praelatis communiter, in quibus est iurisdictionis ordinatio; sed aliis Religiosis, quibus à Praelato delegatur iurisdictionis: & secularibus maiori ex parte confitentur Religiosis, & pauci ipsi Parochi, sed aliis fortasse Sacerdotibus secularibus, qui non sunt Parochi, sed habent iurisdictionem delegatam à Parocco, vel Episcopo: ille autem, qui ex privilegio potest absoluere, iam habet etiam ipse iurisdictionem delegatam. Non deest ergo copia Confessarij legitimis; quia perinde est adesse illum, quem Parochus vel Episcopus constituit suo loco, ac si adhuc ipse Parochus, vel Episcopus.

Ratio à priori esse potest: quia præceptum confitendi proprio Sacerdoti, est diuinum, atque

adde obligat, quoiescumque illi satisficeri potest. Sed, quando adhuc delegatus à proprio Praelato, & substitutus ipsius, perinde est ac si adhuc proprius: nam confitendo illi, obseruat præceptum confitendi proprio, ut constat ex cap. *Omnis preceptum est de confitendo Sacerdoti proprio singulis annis, cui præcepto dicit fieri satis confitendo; ei quem Parochus, vel Episcopus suo loco substituit. Quoties ergo darur copia Confessarij, sive ex privilegio speciali, sive ex commissione generali delegata à Pontifice, Episcopo, vel Parocco, debet infirmus ex Christi præcepto ei confiteri, cum sit possibile tunc obseruare præcepta confitendi omnia peccata proprio Sacerdoti. Alioquin neque etiam simplici Sacerdoti debere confiteri: quia ille etiam nunc non est Confessarius legitimus, nisi ex delegatione, qua Ecclesia dedit ei iurisdictionem delegatan pro articulo mortis. Si ergo delegatio illa facit, quod infirmus ex Christi præcepto teneatur illi confiteri, quando alium non habet, quia tunc ille est Sacerdos proprius ex delegatione, & Christi præceptum est de confitendi in articulo mortis omnibus peccatis Sacerdoti proprio: eode modo erit obligatio confidendi Sacerdoti habenti delegationem Ecclesie ad absoluendum viuenteraliter: quia iste est Confessarius proprius ex delegatione, qui dū habetur, non censetur deesse copia Confessarij proprij, nec fit secunda delegatio cuiuslibet Sacerdoti simplici pro articulo mortis.*

Ultimò dubitari potest circa predicta, an quando deest Sacerdos proprius etiam ex delegatione, *da adiutori* posse indifferenter eligi quilibet alius; an vero *te trahit* si ordo aliquis necessarij seruandus inter illos. *foras* *de inter illis* P. Suarez dicta disp. 26. sect. 4. num. 4. dicit, necessarij seruandum ordinem, ut non possit absoluere Sacerdos non exppositus, nec approbus, si adhuc alius approbus, v. g. alius Parochus qui hinc iurisdictionem non habeat; item si adhuc simplex Sacerdos toleratus, non possit absoluere excommunicatus non toleratus, quod amplectitur Sanchez d. cap. 13. n. 10. quia Sacerdos non toleratus, iam eo ipso caret iurisdictione, & si Sacerdos simplex, & aliunde habet prohibitionem positum. Addit autem, Sacerdorem quemcumque Catholicum esse præferendum hereticum, vel schismatico, & inter catholicos irregulariter præferendum excommunicato vitando; suspensum autem, vel interdictum præferendum irregulari, & degradatum postponendum aliis catholicis quocumque alio vinculo impeditis.

Hanc graduationem, & ordinem, maximè cum ea necessitate, que ab iis Autoribus adstituit, ut absoluatio altera data non valeat ex detœti iurisdictione, nimis scrupulosam existimat: incredibile enim est, Ecclesiam nonnullis dare in eo articulo facultatem, nisi obseruat illi ordo, quem ne doctissimi quidem homines scunt, nec nisi cum magno studio & attentione cognoscere possunt; quo modo infirmus, aut moribundus ad eam subtilitatem speculandam obligari prudenter poterat; Dicendum ergo est, Ecclesiam, posita necessitate, quod, scilicet periculum sit mortis, & proprij Confessarij copiam non sit, omnibus aliis indifferenter facultatem concederet, nam omnes ibi enumerati, si verè iurisdictionearent, Sacerdotes simplices sunt: nec refert, quod hic Sacerdos alibi forte expositus sit, vel iurisdictionem habeat: nam hic, & nunc est simplex Sacerdos, & verba Tridentini viuenteralia sunt, ut in casu necessitatis omnis Sacerdos possit absoluere.

Potes: Quid, si adhuc proprius Parochus, vel ali quis

Quid si adit quis alius potens absoluere à peccatis mortalibus, propterea sed non à referuntur: tunc si penitentis habeat aliqua referuntur, & aliqua non referuntur, poterit confiteri in eo articulo cuiuslibet Sacerdoti simplici indiferenter, an soli Parochio, vel potenti absoluere à mortalibus? Respondeo, debet confiteri Parochio, vel potenti absoluere à non referuntur: quia in ordine ad illa iam adit proprius Sacerdos, qui debet implere praeceptum Christi confidit Sacerdoti proprio: cùm autem aliunde non possit dimidare confessionem, debet eidem confiteri referuntur: cùm in illo articulo habeat iurisdictionem ad absoluendum etiam ab illis.

39. Dices: Ergo similiter, si quis confiteretur in mortis articulo peccata venialia, & mortalia, debet praefere Sacerdotem simplicem non excommunicatum alteri Sacerdoti etiam exposito, qui sit excommunicatus vitandus. Probatur sequela: quia Sacerdos simplex habet ad minus iurisdictionem in ordine ad peccata venialia: excommunicatus autem vitandus priuatus est omni iurisdictione ab Ecclesia: ergo penitentis non est in necessitate in ordine ad venialia ad quæ habet Cœfessarium proprium & legitimum: ergo, sicut in praesentia Parochi Ecclesia non confert iurisdictionem Sacerdoti alieno, quia Parochus est proprius in ordine ad non referuntur, licet non in ordine ad referuntur: sic non confert iurisdictionem excommunicato in ordine ad venialia in praesentia eius, qui aliunde iam habet iurisdictionem circa illa, licet non circa mortalia.

40. Respondeo, negando sequelam. Ratio differentiationis est, quod in causa precedenti non solùm est copia Confessarij in ordine ad mortalia non referuntur, sed etiam obligatio confidit ei propter præceptum Christi confidit proprio Sacerdoti, quantum fieri poterit: id est dicimus, Ecclesiam tunc non conferte iurisdictionem Sacerdoti alieno, quia frustra, & sine necessitate eam conferret: cùm enim penitentis debet confiteri proprio non referuntur, quando potest, & tunc adit proprius, non poterit confiteri alieno, atque id est non est necesse ei dare facultatem. At vero in posteriori casu, licet adit Sacerdos simplex potens absoluere à venialibus, non est tamen obligatio ei confidendi: quia non est obligatio confitendi venialia: non ergo frustra dabitur facultas excommunicato absoluendi: quia iam penitentis inuenitur sine copia Confessarij in ordine ad peccata omnia, & singula, quæ tenetur confiteri. Ergo non est, cur magis Ecclesia det facultatem Sacerdoti non excommunicato, quan excommunicato, cùm neutri debet penitentis venialia confiteri. An vero excommunicatus reuerat cœate iurisdictione ad venialia, videbimus section. sequenti.

SECTIO III.

Appendix ad supradicta.

De peccatis venialibus, & mortalibus antea confessis, quis sit in ordine ad illa legitimus Minister?

41. Cœte: omnes Sacerdotes absoluunt in mortis articulo: sic omnes indifferenter videntur posse absoluere à peccatis venialibus, & mortalibus iam confessis: id est hoc punctum cum precedente coniungemus. Et quidem de venialibus nonnulli dubitant an Sacerdotes simplices possint absque alia delegatione ab iis absoluere. Communis tamen Theologorum sententia id affirmat & communis fidelium usus ita habet. Difficultas autem est in explicando: unde proueniat hæc iurisdictione, vel potest. Aliqui dicunt ad venialia non requiri iurisdictionem, sed

sufficiere potestatem Ordinis. Ita Sotus in 4. diff. 18. q. 4. art. 2. ad 2. Sed est fortasse differentia in solis verbis: quas ipse tamen improprie vñscit: vocat enim iurisdictionem illam solam, quæ cogere potest penitentem ad confessionem talium peccatorum. Sed non bene vituit illo nomine, vt dixi: quia Tridentinum illa sess. 14. c. 6. vñuersaliter dicit, absolutionem esse actum iudiciale, atque ideo Ministru huus Sacramenti semper appellat Iudicem. Et c. 7 ex eo, quod sententia non potest ferri, nisi in subditum, vñuersaliter colligit, nullius valoris esse absolutionem, quam Sacerdos sine ordinaria, aut delegata iurisdictione pronunciat. Non potest ergo negari quin requiratur iurisdictione ad absoluendum à venialibus, que licet non possit cogere ad eorum confessionem; potest tamen cogere ad satisfactionem impositam, saltem sub culpa veniali: potest item solvere, & aliquo modo retinere, negando absolutionem sacramentali penitentis indisposito.

42. Alij ergo dicunt, hanc iurisdictionem conferri Sacerdoti à penitentie ipso se illi subjiciunt: quod videtur significasse Caerulanus tom. 1. Opus tract. 7. & in Summa, verbo, Absolutio, 2. Sed hoc, vt sonat, falsū est: non enim potest iurisdictionem conferre, qui illam non habet: penitentis autem laicus nullam habet iurisdictionem in hoc foro, vt constat.

Alij ergo tertio dicunt, hanc iurisdictionem conferri a Christo omnibus Sacerdotibus in ipsa ordinatione. Ita Palud. Capreol. Canus, Ruardus, & Ledesma, quos refert & sequitur P. Valqu. in presenti, q. 9. 3. art. 1. dub. 6. Probat primò: quia peccata venialia non sunt materia necessaria, ergo credibile est, Christum non subdidisse eorum absolutionē potest Ecclesia: ita ut non possint absoluvi nisi ex commissione Ecclesie; cùm tamen pro eorum expiatione necesse non sit ad Ecclesiæ claves recurrire. Hoc argumentum debet, meo iudicio, solui ab eius Autoribus: quia, siue Sacerdos accipiat hanc iurisdictionem a Christo immediate, siue ab Ecclesia; vere tamen habet iurisdictionem ad illa peccata soluenda, & claves: sed tamen non habet auctoritatem cogendi penitentem, vt recurrat ad claves, nec ad Iudicem: ergo, licet Ecclesia non possit obligare, ut penitentis recurrit ad eius claves pro expiatione venialium: potest tamen habere iurisdictionem ad illa quam possit Sacerdotibus communicare, vel auferre.

43. Alij ergo quartò probant: quia Ecclesia non potest referuate peccata venialia: ergo non dat iurisdictionem ad illa: si enim procederet ab Ecclesia, potuisset eadem Ecclesia auferre, suspendere, vel limitare illam potestatē, atq; adeo posset referuare aliqua peccata venialia. Hoc est potissimum fundamentū quo vituit P. Vasquez. Sed id, quod n. 8. vt certum supponit, neminem vñquam concessurum, quod resolutio peccati venialis validè fieret, cōcedunt multi: non quidem, ita ut penitentis maneat obligatus ad confitendum veniale; sed ita ut absolutione data à Sacerdote inferiori non valeret. Ita Suarez infra, diff. 28. sect. 3. n. 1. Coninch in presenti, diff. 8. dub. 2. n. 17. Numinus in addit. ad 3. p. q. 8. art. 5. dub. 1 o. Miranda in Manuali Prelatorū, tom. 2. q. 54. a. 4. Grafius lib. 1. decisionum, c. 10. Homobonus part. 1. c. 3. assert. 1. Bonacina in presenti, diff. 5. q. 7. puncto 5. § 1. n. 3. & alijs plures. Indò agentes de effetu excommunicationis maioris, quatenus priuar iurisdictione, & administratione Sacramentorum, absque illa distinctione dicunt, omnia Sacraenta collata ab excommunicato non tolerato esse valida præter unum Sacramentum Penitentie, quod nunquam est validum: quia caret omni iurisdictione. Et ipsi met Valquez in tract. de excommunicatione, sic

M m 4 etiam